

George Enescu

RAPSODIA ROMÂNĂ
nr. 1

OPUS 11

Transcripție proprie pentru pian solo

GRAFOART

George ENESCU

George Enescu s-a născut pe 19 august 1881, Liveni-Vârnav, azi George Enescu, județul Botoșani, România. A fost compozitor, violonist, pedagog, pianist și dirijor, fiind considerat cel mai important muzician român.

A început să cânte la 4 ani și să compună la 5 ani, fiind considerat un copil-minune. Primele noțiuni muzicale le primește de la tatăl său și de la un vestit lăutar, Nicolae Chioru. Între anii 1888 și 1894 studiază la Conservatorul din Viena, având profesori, printre alții, pe Joseph Hellmesberger jr. (vioară) și Robert Fuchs (compoziție). După absolvirea Conservatorului din Viena cu medalia de argint, își continuă studiile la Conservatorul din Paris, între anii 1895 și 1899, sub îndrumarea lui Martin Pierre Marsick (vioară), André Gédalge (contrapunct), Jules Massenet și Gabriel Fauré (compoziție).

În lucrările sale, s-a inspirat din folclorul ținuturilor natale, dar evoluția sa a reflectat o tendință către o utilizare din ce în ce mai sublimă a acestuia. La data de 6 februarie 1898 are debutul în calitate de compozitor în cadrul Concertelor Colonne din Paris cu Suita simfonică Poema Română, inspirată de muzica doinitorilor din Liveni și a lăutarilor din Cracalia. Din perioada studiilor la Paris datează cele patru „simfonii de școală”, Poema Română op. 1 (1897) pentru orchestră și cor bărbătesc, Sonata nr. 1 pentru pian și vioară în Re major, op. 2 (1897), Suita nr. 1, în sol minor, în stil vechi pentru pian, op. 3 (1897), Sonata nr. 2 pentru pian și vioară în fa minor, op. 6 (1899), lucrări care i-au adus recunoașterea tânărului compozitor.

În perioada lucrului la opera sa Oedip (terminată în 1931), Enescu a terminat o serie de lucrări simfonice și camerale, reprezentative pentru stilul de maturitate al compozitorului: Simfonia nr. 2 în La major, op. 17 (1914), Suita pentru orchestră nr. 2 în Do major, op. 20 (1915), Simfonia nr. 3 în Do major, op. 21 (1918–1921), precum și Cvartetul de coarde în Mi bemol major, op. 22, nr. 1 (1920), Sonata pentru pian în fa diez minor, op. 24, nr. 1 (1924), Sonata pentru pian și vioară nr. 3, în la minor, în caracter popular românesc, op. 25 (1926). Au urmat Sonata pentru pian și violoncel în Do major, op. 26, nr. 2, Suita sătească nr. 3 în Re major, op. 27 (1939), două simfonii neterminate (reconstituite și orchestrate de compozitorul Pascal Bentoiu), Cvartetul de coarde în Sol major, op. 22 nr. 2 (1951), Simfonia de cameră pentru 12 instrumente soliste, op. 33 (1954) și Vox Maris, op. 31, poem simfonic pentru cor mixt cu solo de tenor și soprană, orchestră mare (1954).

După cel de-al doilea război mondial, George Enescu părăsește definitiv România și se stabilește la Paris, unde se stinge din viață în 1955.

Rapsodiile au fost create în perioada de tinerețe, iar prima audiție a avut loc la București în 1903, la Atheneul Român. Acestea sunt miniaturi simfonice bazate pe folclor (preponderent orășenesc) și pe prezentarea unui grupaj de melodii tip potpourri, cu secvențe dezvoltătoare. Caracterul lor exotic, dinamismul, frumusețea melodică, orchestrația spectaculoasă au făcut ca aceste piese să intre repede în repertoriul marilor orchestre și să fie interpretate în concert ori în înregistrări discografice de către majoritatea marilor dirijori ai lumii.

Lui B. Crocé-Spinelli

RAPSODIA ROMÂNĂ

Opus 11, nr. 1 în La Major

George Enescu

Modéré (♩ = 84)

mf à volonté *p* *pp* *mf*

pp *f*

1 *Modéré*

mf *f* *allègrement* *p* *mf* *p*

f *p* *mf* *p*

court *expressif* *long* *court*

court *gai*

long *cédez* *p* *mf* *cédez beaucoup*

long *court* *court*

long *court* *long*